

Σὰν τὸν ὄνον τὸν μυθώδη
τὴν φορεῖ καὶ κἀθε νέος,
καὶ σηκίεται ἴσ' τὸ πόδι
τόσος κόσμος κεχρηναῖος.

Κι' ἂν ἀέρας τὸν τὴν πέγρη
καὶ τὴν πρώτη δείχνει μοῦρη,
μὰ τὸ πλῆθος δὲν τὸν δέρνει
σὰν τοῦ μύθου τὸ γαϊδοῦρι.

Τοῦνκνίτον τὸν δοξάζουν,
τὸν περνοῦν ἴσ' τὸ Καλκοντάρι,
χαίρει, γαΐδαρε, φωνάζουν,
ποῦ μὲς ἔπερσες λειοντάρι.

Π. — Σὲ κηδεύει δόξης χώρα,
πλήθη στέκουν κι' ἀποροῦν,
καὶ τὴν λεοντῆν σου τώρα
μασκαράδες τὴν φοροῦν,
ποῦ ἴσ'τὰ μέρη των περνεῖ κάθε μακικαρὴ καμάρι
κι' ὡς εὐκλείας λεοντῆ θεωρεῖται τὸ σαμάρι.

Κύτταξε τί μασκαράδες
μουλαράτοι, κουλαραδες,
καὶ χρυσὲ τοὺς ψάλλουν ἔπη
πεινασμένων συρρετοί,
κι' ὁ Κερνάβαλος τοὺς βλέπει
καὶ τοὺς ρίχνει κομρετί.

Καὶ πότε λέγουν ἢ Βουλῆ πῶς θὰ συνεδιάσῃ;
Φ. — Θάλλῃ με τὸν Κερνάβαλο νὰ μὲς διασκεδάσῃ.
Π. — Καὶ τοῦτος ὁ Κερνάβαλος πότε ἔρχεται, βρε βρεθί;
Φ. — Αὐτὸς θερρῶ πῶς ἔρχεται μαζί με τὸ Τριφθί.
Π. — Καὶ τοῦτο πότε, Φασουλή;
Φ. — Σ' ἤρξῃ δύο τοῦ Φλεβάρη.
Π. — Ἄμμ' ὁ Φλεβάρης;
Φ. — Ἐρχεται κατόπι τοῦ Γενάρη.
Π. — Ὁ Θεοτόκης ἔρθῃς;
Φ. — Τὸν εἶδα ἔμπρός μου ντοῦρο,
πρὸς τὸ Παλάτι πήγαινε καὶ κἀπάνι ἕνα ποῦρο,
κι' ἐκεῖ κατὰ τὰ Ζάπεια καὶ τῆς Δενδροστοιχίαις
'θυμῆθηκα τοῦ Κόντη μας τῆς τόσαις ἀτυχίαις.
'Ἐντὸς ὀλίγου βρυχηθῶν θὰ γίνῃ συνακλιὰ
καὶ θάναι τούτων ἀπαρχὴ καὶ τέλος ἡ κοιλία,
θὰ βρυχηθῇ καὶ δεξιῶν κι' ἀριστερῶν ἡ ποίμνη,
θὰ βρυχηθῶν καὶ λέοντες, θὰ βρυχηθῶν καὶ σκύμνοι,
κι' ἀφοῦ καὶ πάλιν βρυχηθῶν γὰρ τὴν κοινήν πατρίδα
θὰ τρέξουνε τοῦ λέοντος νὰ πάρουν τὴν μερίδα.

Κι' ἀπὸ τοὺς τόσους βρυχηθῶν, ποῦ σμίγουν ἐκεῖ πέρα,
κανέναν μέλλον ἔθνικὸς
τῆς Ρωμῆσῶννης μουσικὸς
τοῦ γένους τὸ μελόδραμα θὰ βγάλῃ καμμιὰ μέρα.

Μὰ δὲν μὸς λές, βρε Περικλῆ, καὶ γὰρ τὴν Γεωργία;
Π. — Μοῦπαν οἱ κροτοστέρηδες πῶς ἔχουν ἀπεργία.
Φ. — Βλέπει καὶ σὸν δὲν ἔχουνε ταμάξι δὲν σοῦ λείπει...
κἀλλιο καὶ τοῦτοι ν' ἀπεργοῦν, γὰρ νὰ μὴ νοιώθῃς λύπη
σὸν βλέπῃς ἄλλους, Περικλῆ, νὰ τρῶνε καρτοσάδα,
καὶ σὺ ἴσ' τοὺς δρόμους νὰ γυρνῆς περὶ καὶ ποδαράδα.

Π. — Εἰς τὸν χορὸν τῆς Ριανκούρ, Ἄλφρεδε, προσεκλήθης;
Φ. — Ὅχι...

Π. — Γιατί;
Φ. — Ἐξέω κι' ἐνῶ... γιατί εἰσαι βλάξ κι' εὐθήσης.
Π. — Πῶς δὲν ἐπῆγες κι' εἰς αὐτὸν, Ἄλφρεδε, νὰ παστράφῃς
κι' ἀρσενικῶν καὶ θηλικῶν μητρῶν ν' ἀντιγράφῃς
ποὺς ἀγαλλίσαιν κι' ἐμοῦ καὶ τῶν ἀνεγνωστῶν; ...
σύρ μὰ παρὼλ παρήλλαξες, δὲν εἰσαι πικρὸ Γαστῶν.

Μὰ σκέψου τώρα ποῦ μιλεῖς
γὰρ τὰ θηρία τῆς Βουλῆς
νᾶβλεπες ἔμπρός σου ζωντανὸ τοῦ λέοντος τὸ πτόμα
καὶ μὰ μπουκιὰ νὰ σ' ἔκανε μ' ἐκεῖνο τὸ στόμα.

Φ. — Καὶ μόνον νὰ τὸ σκέπτεται κανεὶς ἀνατριχίζει...
φαντάσου τέτοιο χωρατὸ νὰ τῶκανε γὰρ χάξι
καὶ ν' ἀκονίσῃ καθ' ἡμῶν βουλιμῶντα βλέμματα...
δὲν εἶναι καὶ παράξενον νὰ ἴψῃσῃ ἴσ'τὰ ψέμματα.

Π. — Μὴ μὲ τρομάξῃς, μασκαρῆ,
κεκρὸς ὁ λέων κείται...
Φ. — Πῶ! πῶ! σκεύει τὴν οὐρὰ
κι' ἡ χαιτὴ του κινεῖται.

Π. — Μίλα καλὰ, βρε Φασουλή...
Φ. — Σὰν νᾶκουσα μουγγισματα.
Π. — Ἀδέλφαι, συγχαίρετε με, καὶ σ' ἄλλους χαριετισματα.
Φ. — Νομίζω πῶς σηκόνεται...
Π. — Τρόντι... κύτταξέ το...
φρουγάτε καὶ μὲς ἔρχε...
Φ. — ἴσ'τὰ πόδις, Περικλέτο.

Ἐπαίχθη ἴσ'τὸ Βασιετὸ τὸ δρῆμα τοῦ Πολέμη,
ἦγουν ἴσ'τὴν Ἄκρη τοῦ Κρεμνοῦ, ποῦ φαντασίαις γέμει,
διαδραματιζόμενον ἐντὸς μοναστηρίου
μ' ἐξάρσεις στίχων λαξευτῶν καὶ πλήρες μυστηρίου.
Ὁ κόσμος ἐνθουσιωδῶς τὸ κατενεφεροκρῶται
κι' ἡ Ζάμπου πάλι ἴφηνε μὲ καλλιτέχνης πρώτη.

**Καὶ καμπόδασι ποικιλίαις,
μ' ἄλλοις λόγους ἀγγελίας.**

Ἡμερολόγιον Βρετοῦ Ἐγκυκλοπαιδικῶν,
πολύτιμον ἐγκόπιον καὶ καλλιτεχνικόν,
ποῦ πρέπει μὲς ἴσ'τὴν τσίπην των νὰ τῶγουν ἄλλαις κι' ἄλλοις
τύποις Γεράρδων ἄδελφῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ἄνευ συστάσεων κι' ἐμοῦ, τοῦ ταπεινοῦ σὰς δούλου,
διεβόστε τὰ «Χρυσάνθεμα» τοῦ Καλογεροπούλου,
τούτῃστι μίαν ποίησιν, ποῦ δίχως νᾶχῃ στίχους
θέλγει τὸν ἀνεγνωστὴν τῆς με λεπτοτάτους ἤχους.

Νέον Ἡμερολόγιον τῆς γῆς τῶν Φαρωνῶν,
ποτόπιον Αἰγυπτιακόν, ποικίλον μετ' εἰκόνων.
Μεσα ἴσ'τὴν Ἀλεξάνδρεικν τῶν τυπωσῶν πρώτης
Ἀργύρης ὁ Δρακόπουλος, καλλιθέσθας ἐκδότης.